

Bir Bulutsuzluk Özlemi Rüyası

Bazı gruplar vardır, öyle uzun zamandır “orada-dırlar” ki, müzikal üretimleriyle bize yaşam yolculuğumuz boyunca eşlik eder, önümüze farklı dönemlerde farklı pencereler açarlar.

Onların yazdığı şarkılarla büyürüz, en taze, en çiçeği burnunda yıllarımızda, aklımızdan hiç çıkmayacak anılarımızda derin izler bırakırlar.

Sonra zaman geçer, bazı şeyleri daha iyi anladığımız, anlamlandırdığımız yaşlara geliriz. Bu kez aynı şarkılar bizi anılarımıza götürür, aynı sözleri yeniden bağıra çağıra söylemenin coşkusuna kapılırsınız. Kimi şarkılarsa sanki kılık değiştirip karşınıza yeniden çıkmıştır. O bildik sözlerin, melodilerin gücünün kat kat arttığını, kalbimizi bir başka titrettiğini fark ederiz.

İş Sanat’ın 22. sezonunun ikinci konserinde sahnede isminin hakkını verircesine yoğun bir özlem duygusuyla karşıladığımız Bulutsuzluk Özlemi vardı. “Sözlerimi Geri Alamam” başlıklı bu özel konseri dinlemeye giderken hissettiğim yeniden kavuşma duygusuna büyük bir merak da eşlik ediyordu.

Merakımın nedeni, sahnenin bir ucunda beklemekte olan bas gitar ve diğer ucunda beklemekte olan kontrbasla adeta somutlaşmış gibiydi. Sahnenin tam ortasında duran sandalyeler ve nota sehpaları ise Symphonista Oda Orkestrası’nın üyelerine aitti. Keman, viyola, viyolonsel ve kontrbastan oluşan topluluk, yeni düzenlemelerle Bulutsuzluk Özlemi şarkılarına eşlik edecekti.

Konser “Hazır mısın | Yola koyulmaya | Zamska’ya”... sözleriyle hepimizi Kaf Dağı’nın ardındaki ışıkları görmeye davet eden, etkileyici bir Zamska performansı ile başladı. Bambaşka bir diyara geçtiğimizi hissettiren bu açılış, içimizi ısıtan intro melodisiyle Güneye Giderken takip etti. Sonra tüm salon, Tepedeki Çimenlik’le bir buluta tutunur, bir kuşun kanadına takılır gibi alemi seyreylemeye koyulduk. Senfonik düzenlemeler şarkıların gücüne güç katarken, Symphonista Oda Orkestrası gruba kusursuz bir uyumla eşlik ediyordu. Ve sonra... Yüzünde Yaşam İzleri Vardı. Bu şarkıyı en çok hangi sebepten sevmeli? Yıllar geçtikçe tıpkı bir elmas gibi daha da değerlendiği için mi? “Ve yaşam bize hiç aldırmandan nasıl da devam ediyordu...” sözlerindeki sade bilgelik için mi? Yoksa “As Tears Go By” derken Marianne Faithfull’a, “taşlar yuvarlanıyordu” derken Rolling Stones’a selam gönderişi için mi?

Uçtu Uçtu, Yine Düştüğ Yollara, Acil Demokrasi, Yaşamaya Mecbursun gibi klasiklerle devam eden, 20 şarkılı repertuarı dinlerken bir kez daha hatırladım ki, rock müzik ve Türkçe sözleri anlamlı bir bütünlükle buluşturan ilk ve biricik gruplardan birini dinliyorduk. Dillere pelesenk olmuş bu şarkıların dışında, grubun Kasım ayında çıkardığı iddialı projesi Bedreddin’in ilk canlı performansına da tanık olduk. Nazım Hikmet’in Şeyh Bedreddin Destanı’ndan uyarlanan, rock opera/oratoryo formundaki 25 şarkılı bu yeni albümün düzenlemelerinde (tıpkı konserde olduğu gibi) şef Murat Cem Orhan’ın imzası var.

Sevgi Olgac

Konserde yeni albümden dinlediğimiz Hep Bir Ağızdan Türkü Söyleyip isimli şarkı Şeyh Bedreddin’in tüm ayrımcılıklara yüzyıllar öncesinden karşı gelen dünyasını hissettirmek için yeterli olmuştu bile. Bedreddin albümünde yer alan, sıra dışı üflemeli düzenlemelere sahip Karanlıkta Durdular, benim albümde en sevdiğimlerden biri. Senfonik bir Bedreddin konserini izleyeceğimiz güne kadar, belli ki albüm kayıtlarıyla sık sık buluşmaya devam edeceğiz.

Gitar ve vokallerde Nejat Yavaşoğulları, klavye ve yaratıcı doğaçlamalarda Sina Koloğlu, gitarda Deniz Demiröz, basgitarıda Ahmet Pekmezci ve davulda Gencay Kıymaz’ın performanslarıyla coşku içinde geçen bu özel konser, adını aldığı “Sözlerimi Geri Alamam” performansının büyüklü etkisiyle sona erdi. Nejat Yavaşoğulları’nın her birini isimleriyle tanıttığı, çalarken aynı zamanda çok da eğlendiklerini keyifle gözlemlediğim, kemanlarda Murat A. Erginöl, Mehmet Yasemin, Arda Güven, İlayda İlbaş, Yonca Sülün, Tamara Şahin, Emre Öksüzler, viyolada Burak Kayan, Kahraman Şeref, viyolonselde Burak Ayrancı ve Gözde Güvenli, kontrbasta ise İlker Cankaya’nın yer aldığı Symphonista Oda Orkestrası’nın nefis performanslarını dinledik.

Geçtiğimiz yılların konserlerine eşlik eden çakmaklar, yerini cep telefonlarının ışığına bırakmıştı. Belki artık bambaşka bir çağda, bambaşka bir dünyada yaşıyorduk. Ama bu güzel şarkıların bizlere söyleyeceği şeyler bitmemişti, bitmeyecekti... Ve yaşam bize aldırmandan devam ederken, biz Bulutsuzluk Özlemi şarkılarını sevmeye devam edecektik.